

Epistola către Evrei – Voorhoeve Hermanus Cornelis

Capitolul 7

La sfârșitul capitolului șase Pavel s-a reîntors la tema pe care a început s-o trateze în capitolul cinci, dar pe care a întrerupt-o, deoarece starea tristă, în care se aflau credincioșii evrei, stătea înaintea privirii sale. Dumnezeu a salutat pe Hristos, care a intrat în Sfânta Sfintelor din cer, ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec. Pavel are multe de spus și de explicat cu privire la acest Melhisedec. Dar era greu la astfel de credincioși, care deveniseră greoi la ascultare; însă el trece la aceasta, după ce i-a atenționat insistent cu privire la pericolul la care erau expuși și le-a îndreptat privirea spre făgăduința minunată și neschimbătoare a lui Dumnezeu.

Potrivit cu Psalmul 110 trebuia să se ridice un alt Preot, care nu a fost numit „după rânduiala lui Aaron”, ci Preotul va fi „după rânduiala lui Melhisedec”. Acest Preot este Domnul nostru Isus Hristos. Dumnezeu I-a zis nu numai: „Tu ești Fiul Meu, Eu astăzi Te-am născut”, ci și: „Tu ești Preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec”. Pavel s-a referit deja de mai multe ori la aceasta. Dar acum era necesar să dovedească caracterul deosebit al preoției după rânduiala lui Melhisedec față de preoția lui Aaron.

Pentru aceasta Pavel conduce pe cititorul său la relatarea cunoscută din Geneza 14. Avraam, care se despărțise total de lume și aștepta binecuvântările sale numai de la Dumnezeu, Cel Atotputernic, care se comporta ca un străin aici jos pe pământ și avea privirea îndreptată spre patria cerească, se reîntoarce acolo biruitor de la măcelul împăraților, care luaseră cu ei pe neprihănitul, dar cu gânduri lumești, Lot. El întâlnește pe Melhisedec, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt, care a adus luptătorului obosit, după victoria obținută, pâine și vin și i-a îndreptat privirea spre Dumnezeu, Cel Preaînalt, care posedă cerul și pământul. O imagine potrivită a ceea ce în curând va avea loc, când Mesia, Împăratul-Preot, Domnul nostru Isus Hristos, va veni pe norii cerului cu putere și glorie mare, pentru ca potrivit cu voia lui Dumnezeu și prin puterea lui Dumnezeu să pună pe toți vrăjmașii Săi așternut picioarelor Sale. El va binecuvânta atunci pe poporul Său, care Îl așteaptă, și îl va înviora cu ceea ce întărește și bucură inima; pâinea și vinul fiind simboluri ale acestora.

Însă nu aceasta este esențialul spre care Pavel îndreaptă în mod deosebit atenția cititorului său, cu toate că prin felul prezentării sale, nouă ni se amintește de aceasta. Înainte de toate pe el îl preocupă aici preoția lui Hristos, așa cum ea este anunțată în Psalmul 110, și drept urmare el ne prezintă gloria, frumusețea și caracterul ales al lui Hristos ca Preot.

Melhisedec este un model al lui Hristos. El nu era fiul lui Dumnezeu Însuși, așa cum este presupus și mulți învață așa, pentru justificarea părerii lor referindu-se la felul tainic în care el apare în istorie, și tot așa de repede dispare și nu mai este numit. Pavel contrazice energic această părere, spunând, că acest Melhisedec „a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu” (versetul 3). Deci Melhisedec nu era o apariție a Fiului lui Dumnezeu, așa cum întâlnim de mai multe ori în Vechiul Testament, ci el era o persoană reală, care a trăit pe pământ, care este comparată cu Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a dat locul lui și i-a dăruit slujba sa și după măcelul împăraților l-a trimis în întâmpinarea lui Avraam, pentru ca el să devină un model al Fiului Său, al Împăratului lui Israel, al Marelui Preot al nostru. Dovadă ciudată a intenției pe care Dumnezeu o avea nu numai la relatarea întâmplării din Vechiul Testament, ci și în

cârmuirea evenimentelor. Domnul, Hristos, este subiectul întregii administrări a Vechiului Testament – atât a ceremonialurilor și umbrelor, cât și a istoriei. Cu privire la El, ca să-L prezinte, să-L înfățișeze, să-L glorifice, să arate frumusețea Lui multiplă și caracterul Său ales, Dumnezeu, Domnul, a lăsat să se rânduiască și să aibă loc toate.

„Pentru că acest Melhisedec, împărat al Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt, care l-a întâmpinat pe Avraam când se întorcea de la măcelul împăraților și l-a binecuvântat, căruia Avraam i-a împărțit și zeciuală din toate, înseamnă mai întâi »Împărat al dreptății« și apoi și »Împărat al Salemului«, adică »Împărat al păcii«, fără tată, fără mamă, fără genealogie, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar asemănat Fiului lui Dumnezeu, rămâne preot pentru totdeauna” (7.1-3).

Ce tablou frumos, minunat, al Domnului nostru Isus Hristos! Numele Melhisedec înseamnă: „Împărat al dreptății”, și el era împărat al cetății Salem (mai târziu Ierusalim), care înseamnă „pace”; el aera astfel împărat al dreptății și împărat al păcii. Dar în același timp el era preot al lui Dumnezeu, Cel Preaînalt, recunoscut și onorat de Avraam; și ca atare el era fără tată, fără mamă, fără genealogie, neavând nici început al zilelor și nici sfârșit al vieții. Ca om el avea tată și mamă, o genealogie, început și sfârșit al vieții, dar ca preot nu. În neamul lui el era singurul preot. Tatăl lui nu era preot, și nici urmașii lui nu erau preoți, așa că el a rămas singurul preot în neamul lui. În toate acestea el a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu este Împărat și Preot – Împărat al dreptății și Împărat al păcii, și Preot al Dumnezeului Celui Preaînalt. Cu toate că El ca Om avea o mamă și o genealogie, El era singurul Preot în neamul Lui. Ca Preot neavând nici început al zilelor și nici sfârșit al vieții, El rămâne Preot pentru totdeauna după rânduiala lui Melhisedec.

Ciudat este Numele lui Dumnezeu, pe care Melhisedec Îl face cunoscut lui Avraam. Avraam cunoștea pe Dumnezeu ca „Cel Atotputernic”, El-Șadai, și el și-a pus toată încrederea în El. Însă după ce el a obținut biruința asupra împăraților, Dumnezeu îi este revelat ce Cel Preaînalt, care posedă cerul și pământul. Nebucadnețar, a cărui putere a fost coborâtă, L-a recunoscut și adorat pe Dumnezeu ca Cel Preaînalt. Și ca Cel Preaînalt Se va revela Dumnezeu în Împărăția minunată a lui Hristos, când puterea popoarelor va fi distrusă și scaunele de domnie ale împăraților pământului acesta vor fi răsturnate. De aceea în psalmii, în care este cântată gloria Împărăției lui Hristos, Dumnezeu este numit de cele mai multe ori Cel Preaînalt, însă se merită să se țină seama și de faptul că Moștenitorul făgăduințelor lui Dumnezeu este marele Biruitor peste toți vrăjmașii Săi (vezi Psalmul 91), căci potrivit planului lui Dumnezeu la împlinirea timpurilor toate care sunt în cer și pe pământ trebuie aduse împreună sub un Cap. (vezi Efeseni 1).

„Vedeți dar cât de mare a fost acesta!” Chiar și Avraam, patriarhul, a dat lui Melhisedec zeciuală din pradă. În coapsele lui Avraam era Levi. În felul acesta Levi, care potrivit Legii primea zeciuală de la popor, a dat prin Avraam zeciuală. Și Melhisedec, care nu era din genealogia lui Levi, a primit de la Avraam zeciuală, și pe lângă aceasta ca preot al Celui Preaînalt a binecuvântat pe Avraam, care avea făgăduința. Fără nici o împotrivire, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare. Și astfel Avraam recunoaște în două privințe supremația lui Melhisedec. Deoarece Hristos a fost salutat de Dumnezeu ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec, prin aceasta caracterul ales și superioritatea preoției Sale față de cea a lui Aaron a fost dovedită în modul cel mai clar.

Deci este o schimbare a preoției, și prin aceasta se arată în lumină nedesăvârșirea preoției levitice; căci, spune Pavel, „atunci, dacă, în adevăr, perfecțiunea ar fi fost prin preoția levitică,

pentru că în temeiul ei a primit poporul Legea, ce nevoie mai era să se ridice un alt preot, după rânduiala lui Mehisedec, și care nu este numit după rânduiala lui Aaron?” (versetul 11). Și deoarece poporul a primit Legea în legătură cu preoția levitică, în mod necesar are loc și o schimbare a Legii, dacă preoția se schimbă (versetul 12). Aceasta rezultă în primul rând din aceea că Domnul nostru a venit din Iuda, seminție despre care Moise nu a spus nimic cu privire la preoție, și din care nimeni nu a slujit la altar. Și în al doilea rând este mult mai evident dacă, după asemănarea cu Melhisedec, se ridică un alt Preot, care nu este după legea unei porunci carnale -, ca Aaron, ai cărui fii erau preoți și pe lângă aceasta în descendență neîntreruptă -, ci în puterea unei vieți nepieritoare. Căci despre El se spune în Psalmul 110: „Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec” (versetele 13-17). În această expunere de dovezi să ne gândim că Pavel scrie creștinilor care au recunoscut și au primit pe Hristos ca adevăratul Mesia, dar care erau în pericol să se reîntoarcă la rânduielele iudaice.

Cât de mult ar pierde ei, dacă ar face aceasta! Desființarea poruncii date mai înainte a avut loc din cauza slăbiciunii ei și a inutilității ei, căci cu toate că Legea era bună și era expresia voinței lui Dumnezeu pentru omul de aici de pe pământ, totuși această Lege nu a dus nimic la desăvârșire. Aceasta nici nu putea fi altfel. Dacă El nu ar fi făcut nimic, El ar fi încetat să mai fie Dumnezeu. Dar deoarece păcatul era prezent, Legea nu putea fi de ajutor, ci numai spre condamnare. Prescripțiile și ceremonialurile Legii erau ori umbre ale lucrurilor viitoare ori un jug greu, pe care nici părinții noștri și nici noi nu-l putem purta, așa cum Petru spune sinodului din Ierusalim. Prin preoția lui Hristos noi avem „introducerea unei speranțe mai bune, prin care ne apropiem de Dumnezeu” (versetele 18-19). Sub Lege omul rămânea permanent departe de Dumnezeu, și conștiința niciodată nu a fost desăvârșită înaintea lui Dumnezeu. Însă sub har sufletul este adus la Dumnezeu, care S-a revelat în dragoste și dreptate. A avut loc o ispășire desăvârșită; perdeaua a fost sfâșiată, Marele Preot al nostru este în cer, și când El vine, atunci vom veni și noi cu El.

Însă era nu numai o nădejde mai bună, prin care noi ne apropiem deja acum de Dumnezeu, ci trebuia să vină și un legământ mai bun, pe care păcatele lui Israel l-au întrerupt. Preoția lui Aaron nu era însoțită de jurământ; preoția lui Hristos dimpotrivă, era însoțită de jurământ. Aceasta se spune categoric în Psalmul 110. Din aceasta rezultă clar, că legământul, pe care Dumnezeu îl va face în ultimele zile cu poporul Său, va fi un legământ mai bun. „Și, întrucât aceasta nu se face fără jurământ, cu atât mai mult Isus a devenit garantul unui legământ mai bun” (versetele 20-22). Isus, Preot pentru eternitate după rânduiala lui Melhisedec, a devenit garantul unui legământ mai bun. Ca Mare Preot în cer, șezând la dreapta lui Dumnezeu, girează ca legământul mai bun, pe care Dumnezeu l-a făgăduit lui Israel și despre care Pavel scrie detaliat în capitolul următor, să vină.

Cuvântul în limba greacă, care a fost tradus prin „garant”, se întâlnește numai aici, și anume în legătură cu legământul mai bun, pe care Dumnezeu l-a făgăduit lui Israel. Sensul cuvintelor lui Pavel aici nicidecum nu este că Hristos a devenit garantul nostru înaintea lui Dumnezeu, deoarece El a luat asupra Sa suplinitor (oricât de adevărat este aceasta) vina pe care noi trebuia s-o plătim; ci sensul este că Hristos, care a făcut lucrarea de ispășire și este ca Mare Preot la dreapta lui Dumnezeu în Locul Preasfânt din cer, ne garantează că legământul nou cu Israel va fi cândva instaurat.

Însă preoția lui Hristos era și în alt sens mai prețioasă decât preoția lui Aaron. Ea era neschimbătoare. „Și erau, în adevăr, mulți preoți, pentru că prin moarte erau împiedicați să dăinuiască; dar El, datorită dăinuirii Sale pentru eternitate, are o preoție care nu se schimbă”

(versetele 23-24). Aaron a murit, Isus nu moare; El trăiește în eternitate. Aaron avea urmași; Isus era după rânduiala lui Melhisedec fără început al zilelor și fără sfârșit al vieții. „De aceea și poate să mântuiască până la desăvârșire pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind pururi ca să mijlocească pentru ei” (versetul 25). Deoarece Marele Preot al nostru trăiește pentru eternitate în Locul Preasfânt ceresc, ca să mijlocească pentru noi la Dumnezeu, El poate să păzească pe deplin până la sfârșit pe drumul lor, prin toate greutățile, pericolele și ispitele pe cei care prin El, prin jertfa Sa și prin preoția Sa se apropie de Dumnezeu, și apar cu îndrăzneală în prezența lui Dumnezeu și au părtășie cu Dumnezeu.

După această prezentare a caracterului ales al slujbei de Mare Preot a lui Hristos, Pavel exclamă plin de admirație și bucurie: „Pentru că un astfel de mare preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și făcut mai presus decât cerurile, care nu are nevoie, în fiecare zi, ca marii preoți, să aducă jertfe întâi pentru propriile păcate, apoi pentru cele ale poporului, pentru că a făcut aceasta odată pentru totdeauna, oferindu-Se pe Sine Însuși jertfă (sau: jertfindu-Se pe Sine Însuși). Pentru că Legea pune ca mari preoți oameni care au slăbiciuni, dar cuvântul jurământului, care este în urma Legii, pune un Fiu, făcut desăvârșit pentru eternitate” (versetele 26-28).

Cuvinte minunate și ciudate! Cu atât mai ciudate cu cât Pavel la începutul acestei epistole a zis, că Se cuvenea lui Dumnezeu să lase pe Hristos să sufere, în timp ce aici el spune, că ni se cuvenea nouă să avem un astfel de Mare Preot. Se cuvenea lui Dumnezeu ca Hristos să coboare în părțile cele mai de jos ale pământului; ni se cuvenea nouă, ca Hristos să fie înălțat mai presus de ceruri. De ce? Deoarece creștinii sunt un popor ceresc și nimic altceva mai puțin decât un Preot ceresc putea să-i reprezinte. Se cuvenea lui Dumnezeu, dacă El voia să ne salveze, să dea pe Hristos la moarte; căci prin păcat noi zăceam în moarte, și numai moartea ispășitoare a Domnului putea să ne salveze. Dar după ce lucrarea de salvare a fost înfăptuită, El voia să ne dea un loc în Locul Preasfânt ceresc, și de aceea noi trebuia să avem acolo un Mare Preot. În înțelesul deplin al cuvântului, Isus S-a sfințit pe Sine pentru noi, atunci când S-a dus la cer (Ioan 17.19). În loc de un preot, care se unește cu noi aici pe pământ, unde se găsește păcatul și urmările lui, noi avem în Hristos un Preot, care înalță inimile noastre din lumea aceasta rea în Locul Preasfânt ceresc, unde El stă la dreapta lui Dumnezeu.

Pe pământ El nu Se putea uni cu noi, căci El era sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși. Omul sfânt Hristos Isus Se putea desigur îndura de păcătoși și să-i salveze de la pierzare; dar să Se unească cu păcătoșii, era imposibil pentru El. Între El și noi oamenii păcătoși nu putea exista nici o părtășie. Să gândești că prin întruparea Sa ca om ar fi avut loc o unire a lui Hristos cu omenirea, este o mare rătăcire, prin care nu se cunoaște stricăciunea și starea de pierzare a omului și gloria lui Hristos este întunecată. Dar după ce El a purtat păcatele noastre și le-a ispășit la cruce, și a înviat dintre morți și S-a ridicat mai presus de ceruri, El a putut să ne atragă la Sine (vezi Ioan 12.32). Perdeaua a fost ruptă, cerul a fost deschis. Marele Preot al nostru a ispășit odată pentru totdeauna păcatele poporului Său și le-a nimicit, prin aceea că S-a jertfit pe Sine Însuși.

Deci nicidecum nu este vorba de o reînnoire a jertfei și o aplicare repetată a sângelui. Adevărata însușire a preoției lui Hristos este, că ea este pentru totdeauna. Jertfa nu mai poate fi repetată și nici nu trebuie repetată, căci ea este pe deplin suficientă; ea a satisfăcut toate cerințele sfinte ale lui Dumnezeu; ea a glorificat pe Dumnezeu în toate privințele și a făcut o ispășire desăvârșită și veșnică. Prin această jertfă au fost ispășite toate păcatele noastre. Dacă nu ar fi așa, atunci ele nu ar mai putea fi îndepărtate, căci El nu Se mai jertfește a doua oară.

El nu mai moare, ci El trăiește pentru eternitate, ca să mijlocească pentru noi la Dumnezeu. Cine vorbește despre o repetare a jertfei, sau despre o folosire permanentă a sângelui, acela nu cunoaște valabilitatea deplină a jertfei pe care a adus-o Hristos și pe care Dumnezeu a primit-o, și suficiența deplină a puterii sângelui Său. Nu este de mirare că un astfel de om merge neliniștit și nefericit pe drumul său și nu are îndrăzneală să apară în prezența lui Dumnezeu. Având încredere în această jertfă și sprijinindu-ne pe acest sânge, noi umblăm în lumină, așa cum Dumnezeu este în lumină. Și curând și noi vom locui acolo unde Marele Preot a intrat ca Înainte-mergător al nostru.

„Pentru că Legea pune ca mari preoți oameni care au slăbiciuni, dar cuvântul jurământului, care este în urma Legii, pune un Fiu, făcut desăvârșit pentru eternitate” (versetul 28). Hristos a fost aici jos ca Om adevărat, dar sfânt și desăvârșit. El putea să atingă pe leproși și să-i vindece, fără ca El Însuși să devină lepros. Cu toate acestea El ca Om sfânt nu Se putea uni cu noi păcătoșii; toată părtășia poate avea loc numai pe baza lucrării de ispășire. Acum după ce lucrarea a fost terminată, Hristos poate atrage la Sine pe toți. El este acum Marele Preot al nostru – după modelele Vechiului Testament acolo sus în Locul Preasfânt ceresc. Numai Fiul putea deveni Mare Preot; cuvântul jurământului L-a pus pentru noi. Nu este aceasta o garanție prețioasă pentru noi, că noi trebuie să rămânem veșnic în savurarea tuturor privilegiilor minunate, care au devenit partea noastră prin Hristos?